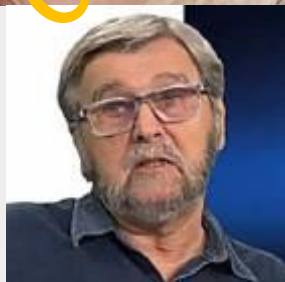

Petr Sak: Vysokoškolský profesor v české společnosti

Úpadek českého školství postihl i školy vysoké. Na příkladu několika rektorů a akademických funkcionářů to dokládá docent Petr Sak, zkušený vysokoškolský pedagog.

- Datum příspěvku 4. dubna 2025

Petr Sak

Od sedmdesátých let, kdy jsem ve výzkumech zjišťoval prestiž profesí, byl vysokoškolský profesor spolu s lékařem a učitelem na špičce prestižních povolání. Tato prestiž je součástí společenského statusu, který je opět naplňován určitými atributy a charakteristikami, což se promítá i do lidové mluvy, „sprostý jak dlaždič“. S vysokoškolským profesorem byla neoddělitelně spojena vzdělanost a inteligence a s určitým odstupem i duchovní úroveň či morální charakter. Prestiž vysokoškolského profesora v politice mělo od působení Tomáše Garrigue

Masaryka, a ještě hlouběji v historii působení rektora Univerzity Karlovy Jana Husa silné zakotvení. Oba překračovali význam univerzity a tvoří pilíře české identity, kultury a státnosti. Jak odlišná byla jejich hodnotová orientace a z ní vyplývající chování od chování současných rektorů univerzit.

V poslední době se až mýtické postavení „vysokoškolského profesora“ v českém společenském vědomí hroutí. Na destrukci tohoto mýtu se podílejí vedle vysokoškolských profesorů také akademičtí funkcionáři, anebo dokonce jedinci, kteří jsou nositeli obou společenských rolí, profesori zastávající akademické funkce.

Při objevení se na politické scéně Petra Fialy mu společenskou prestiž přinášela vědecko pedagogická hodnota profesora, minulost rektora dřívější brněnské univerzity, uhlazený až úlisný vzhled s brýlemi. Přesvědčoval také svým verbálním projevem, který s postupem času a jeho propojováním s reálnými společenskými procesy se však stále více ukazoval jako obsahově vyprázdněný mimo realitu. Souběžně s tímto procesem vyprazdňování verbálního obsahu nahrazovaly myšlenky, fakta a logickou strukturu projevu silové mechanismy prosazování, včetně využívání justice, vládních médií, policie a udávání. Ovšem komplementárně také klesala jednak jeho prestiž jako vysokoškolského profesora a rektora osobně, ale částečně i prestiž role vysokoškolského profesora“ obecně. Ztráta prestiže Petra Fialy se projevila i v mezinárodním srovnání. Mezinárodní průzkum společnosti Morning Consult zkoumal preference premiérů. Petr Fiala ze všech zkoumaných premiérů má nejhorší podporu (16 %). Zatímco všechny parametry české společnosti se zhoršují (inflace, ceny energií, důchody, nájmy, ceny bytů), plat Petra Fialy stále roste a jeho plat patří mezi světovými premiéry k nejvyšším.

Na fenoménu úpadku prestiže vysokoškolského profesora se bohužel nepodílí pouze Petr Fiala, ale i další brněnský rektor Mikuláš Bek, o jehož způsobilosti k vykonávání funkce již pochybují i jeho političtí komplicové. Ve veřejnosti se zařadil do řady ministrů a ministryň školství, kteří způsobili hluboký propad českého školství (Bek, Balaš, Gazdík, Plaga, Valachová). Další brněnskou hvězdou v likvidování prestiže rektorů a profesorů je Danuše Nerudová.

Po nějakou dobu to vypadalo, že úpadek na nejvyšších akademických postech se odehrává výlučně v Brně. Vzhledem k systémové propojenosti to bylo nepravděpodobné a také se to potvrdilo. Rektor Vysoké školy ekonomické přímo demonstroval, jak se nemá akademický funkcionář chovat v demokratickém státě a při zachovávání akademických svobod. Jeho zdůvodňování vyhození Miroslava Ševčíka z funkce děkana bylo tak odpudivé, že by se za ně styděl každý slušný občan. Ovšem tito lidé znají jen osobní prospěch a stud je pro ně neznámý pocit, kterého nejsou schopni.

A abychom byli genderově vyvážení, tak připomeňme rektorku dříve prestižní Karlovy univerzity Milenu Králíčkovou, která zřejmě pro osobní výhody nejdříve přijala na místo prorektorky Věru Jourovou, bez pedagogické a vědecké kvalifikace a zkušeností, a následně ještě převzala milionové odměny se zdůvodněním, že je to za mrtvé studenty. Dokladem mravního a odborného úpadku Karlovy univerzity bude její opětovné zvolení rektorkou. To, co bylo v minulosti morálně nepřijatelné, je pro akademické vedení Karlovy univerzity morální normou. Podobně definovali svou morální úroveň členové hnutí STAN zvolením za místopředsedu lháře a podvodníka Jana Farského.

Nabízí se otázka, pokud mají takovou úroveň ti nejvyšší v akademických funkcích, kteří by měli být nejkvalitnější, jaká je potom úroveň standardních akademiků? Možné je však ještě jedno vysvětlení. Do akademických funkcí jsou selektivně vybíráni jedinci se specifickými osobnostními charakteristikami, které však nepředstavují nejvyšší vzdělanostní, odbornou a mravní kvalitu.

Změny probíhají i v akademické obci a u akademiků. To, co se v poslední době v akademické obci odehrává, je posun od vzdělávání a poznávání k obživě. Pokud někdo o tom pochybuje, ať si spočítá, kolik akademiků se postavilo covidové propagandě a kolik jich čelí green dealovým nátlakům. Z akademiků se stávají grantožrouti a kdo dává granty, ten určuje, co je pravda. Tento posun se promítá do propadu české vzdělanosti.

Protože jsem přednášel na šesti vysokých školách a dva roky jsem byl ředitelem Ústavu pro informace ve vzdělávání a členem porady vedení MŠMT ČR, lidé si mne spojují se školstvím a kladou mi související otázky. V poslední době to jsou dotazy především ne již na to, jak se mohla Danuše Nerudová stát profesorkou a rektorkou, ale jak mohla vystudovat vysokou školu.

V tak zkorumpované společnosti, jako je ta česká, je možné všechno, přičemž se nekorumpuje pouze penězi, ale i službami. Všichni známe řadu kauz s podvodně získanými diplomy a jejich aktéři mohli být ministři či poslanci. Na Slovensku premiér Igor Matovič při obvinění z plagiátorství diplomové práce se přímo v parlamentu obhajoval tvrzením, že nemůže být plagiátor, protože tu práci nepsal on, ale jeho kamarádka.

Danuše Nerudová ve svých vystoupeních prokazuje naprostou neznalost akademického prostředí. Při obhajování z podvodně udělovaných doktorských hodností tvrdila, že jako vedoucí či oponent disertace nepsala posudek. Ve vztahu k postojům Václava Klause prohlásila, že by mu nedala zkoušku. Neví tedy, že na vysoké škole se nezkouší z postojů, ale ze znalostí a kognitivních dovedností. Rektorka vysoké školy neví, jak a z čeho probíhá zkouška na vysoké škole.

Psychologie tvrdí, že každý má tři „já“. Jak se vidí sám, jak ho vidí druzí a jaký skutečně je. U málokoho existuje takový rozdíl mezi viděním sebe sama a viděním

druhými jako u Danuše Nerudové. Zatímco ona se vidí jako mladá a pohledná, druzí ji vidí jako hloupou, agresivní a „splachovací“. Osobnost Danuše Nerudové výstižně analyzoval Ivo Budil.

V poslední době bouři na internetu a v médiích vyvolal výrok Danuše Nerudové, že Československo osvobodili Američané. Většina komentářů se zabývá nevzdělaností Danuše Nerudové. Já se však domnívám, že tento její výrok není projevem neznalosti. Vylučuji, aby člověk jejího věku, který prošel tolika školami, toto nevěděl. Ač jsem již o Danuši Nerudové publikoval článek „Pár poznámek k vystoupení mladé a krásné Danuše Nerudové v Otázkách Václava Moravce ČT“, v němž jsem ji charakterizoval jako hloupou a nevzdělanou, za tímto jejím výrokem vidím jiný fenomén než nevzdělanost.

Slyšíme-li vládní politiky, jejich projev charakterizují dva znaky. Jejich vystoupení nemají osobitou odlišnost, víceméně opakují to samé a jejich projevy se míjejí s realitou. Jejich verbální projevy nejsou výrazem živého myšlení, které charakterizuje permanentní reagování na měnící se realitu, včetně reality vyjádřené partnery v diskusi. Absence živého myšlení je příčinou, proč je tak nepříjemné vládní politiky poslouchat.

Vládní politici chtějí skutečnost znásilnit, přelačit a vnést do mysli lidí umělý konstrukt reality, a to včetně historie. Od úrovně Evropské unie po českou společnost je snaha změnit historii druhé světové války. A u mladé generace a hloupých nevzdělaných příslušníků starších generací se to již i daří. Výrok Danuše Nerudové proto nebyl projevem neznalosti, ale bylo to plnění úkolu přetvářet historii. Potom, co se úkol nezdařil, došlo k všeobecnému odmítnutí, Danuše Nerudová se od výroku distancovala.

Danuše Nerudová se zapiše do historie jako vysokoškolská profesorka a rektorka, která má největší podíl na zničení prestiže akademiků, akademických funkcionářů a vysokoškolských profesorů v české společnosti. Zapojila se do party lidí, která usiluje o destrukci české identity, kultury a státnosti za jidášské stříbrné či Zlaté tele.

*

doc. PhDr. Petr Sak, CSc.

<https://www.novarepublika.cz/2025/04/petr-sak-vysokoskolsky-profesor-v-ceske-spolecnosti>